

מסורת הש"ס

ונפסקה רצועה של סנדלו. מדרס
 כך נפלה לאור החצית: ר' חנניה
 שגורו חכמים על דבר על מעשה
 המעשה וכאותו דבר הלך בקודש
 יעמוד בצד זה: של נהר: אה"ר
 רגליו נוגעות בקודש. משום מעשה
 שהיה בסמינה כדלקמן וכל פסינה
 מהלכת באויר וגורו על האוירות
 כולן: אבל מעבירין על הגשר. הואיל
 וברגליו נוגעות בו: אלא צידדן. ולא
 בשאר נהרות אבל משיטין על פניו
 ועומד בצד זה ויזרקם לצד אחר:
 כיום מס סחוב. והאסיה עליו
 ונעמאל: איצטרי להו סנדל טמא.
 הא דאמרת דגורו עליו שלא ישא
 קודש עמו: סנדל טהור מאי. מי
 גזור סנדל טהור אטו טמא או לא:
 חצית פסוקה. ודאי גזור עליו חצית
 סתומה מאי: ומשום אינורא
 דעם הרץ. שמה יתנו עליה רוק
 ופי עם הרץ כשחבר אותו בו:

הא' לאו מנא הוא. ולא ליטמא
בך: עדיין לתא היא. ומטמאה
משום שמא ז' הוא ובמסכת נדה
(דף נד:) תנן הוצב והרוק מטמאין
לחין ואין מטמאין יבשין: **לחטא.**
לתת בתוכו אפר פרה: **יעובל מיד.**
שלל תשמישי פרה העשויין ככלי
המקבל טומאה טעונין טבילה וקודם
שיעריב שמשו ישתמשו בהן לפרה
כלקמא: ^(א) **מטמאין היו כו'.** וגענין
היו זו שרץ: **להוציא מלגן של**
לדוקין שהיו אומרים במעורבי שמש
היתה נעשית. ולרצנא טבול יום כשר
בה דנפקא להו מריבוצא דקרא והוא
הטהור על הטמא ^(ב) טהור מכלל שהוא
טמא לימד על טבול יום שכשר
בפרה מכדי בטהור עסקינן ואמי
דכתיב לעיל מיניה ולקח אצוב וטבל
במים איש טהור ^(ג) **במדבר יט'** לתא
לי למיהדר ולמיכתא והוא הטהור
ליכתוב והוא על הטמא אלף טהור
כל דהו ואשכחנא טבול יום דליקרי
טהור דכתיב ^(ד) **ורחץ במים וטהר:**
יעובל מיד. ואין צריך לטמאה
טומאה אחרת שהרי טמאה ועומדת
דמפרש ואזיל: **למה לו טבילה.**
וביון דאין לה טומאה אין היכר
לדקוים בטבול יום שבה: **בשלמא**
לר' יהושע. המזכירה לטמא היינו
דליבא היכר לדקוין שהרי טומאה
טומאה גמורה הנזכרת הערב שמש
וכאן ישתמשו בה טבולת יום הוי
היכר: **אלא לרבי אליעזר.** שאינו
מזכירה אלף טומאה זו: **אי אמרת**
בשלמא בעלמא הנזכרו חכמים הערב
שמש. בעלמא טבילתא כלים
הנזכרים בערב ודלא כמנתי' היינו
דבבא לא מנזכרין לא איבא היכר:

עשאוה כטמא מת ב' ש' שלו
כדמפרש [ר"ת] (פ' צג"ב)

היתה ונטלה צידו ומתוך עקצית. לאמר כל מקום יה לא גזרו אלא כדוגמת מעשה ובקודש גזרו: ולא

ונפסקה רצועה של
ע"פ חבית ונפלה ל
באותה שעה אמרו
נישא את התרומה א
הכי תרומה גמי כ"ה
עקביא היא דאמר
ובספינה וכמעשה ע
ס"ב לא ישא אדם מי
עעברים בירדן ובספי
זה ויזרקם לצד אחת
המים ולא ירכב ע"י
חבירו אלא אם כן ה
אבל מעבירן על גב
יחד הירדן ואחד ש
בן עקביא אומר ל
ובספינה וכמעשה ש
דאמר רב יהודה א
אחד שהיה מעביר ב
בירדן ובספינה ונמ
בקרעיתה של ספינ
לא ישא אדם מי חטא
בירדן בספינה איב
סנדל טהור מהו חביר
מהו עבר ונשא מהו
ונשא טמא רבי זירא
יכלים הנגמרים בכ
מאן אילימא דגמרי
טבילה אלא דגמרינ
בטהרה קרי להו אמר
מתנה אמר שמואי
חבר ימושם צינורא
אימת אילימא מקמ
מנא הוא אלא בתת
בהו לעולם מקמיה ד
דגמריה עדיין לחה ה
שמש לא מתני' דלא
שחתכה לחטאת ר"א
יהושע אומר יטמא
בה דחתכה מאן איל
לי טבילה ואלא דח
לימא ר' יהושע יט
וקאי ואמר רבה בר
אמר שמואל לעולם
צינורא דעם הארץ
מקמי דליחתכה הא
בתר דחתכה מזהר
דליחתכה דלמא ב
לחה היא בשלמא ל

זן היו את הכתן השור
במעורבי שמש היתה
רב שמש היינו דאיכא
שמש מאי היכירא
עכשיו ולא מעלה של פרה
מטמא ונגעו בו דיום ח'
כלומר לזמר הזאה וכי מי
מגילה דשמי טבילות יש אה

טמא אי לא. התינח חבית פתוחה
תזמה אטו פתוחה אי לא. ועוד
טטנא בכולך ר' אילא אומר עבר
מדרבנן יניחו קיי"ל כל בדרבנן
הכהנים הטהורים לאכול התרומה
כל חטאת כי הקדש קדשים קלים

הרוע וכו'. (ב) משמע דרבינו גרים נימא

חומר בקודש פרק שלישי חגיגה

ונפסקה רצועה של סנדלו. אע"ג דגבי טומאה כתיב כלי והאי רצועה לאו כלי הוא מדלא שרינן ליה לטלטל בפרק אלו קשרים (שם דף קיב.) אבי"ו קא איל בתר רב יוסף איפסיק ליה רצועה דסנדלא ומוכחא דאסור לטלטלה אלמא לאו מנא הוא כרץ למימר כגון דנשמייר בהך רצועה דאליכא מנא דהדיט יכול להחזירו ומיהו צירושמי מצינו ונפסקה סנדלו:

ל יִשָּׂא אָדָם מִי חַמְסָתוֹ. וּפְסִילוֹ
רִבְּזָן דְּלֹא צִוּוּ כְּמַעֲשֵׂה שְׂהִיָּה
מִיָּמָה לֹא אַחֲמֹר מִיֵּהָ לִקְדָּשׁ רַק
חֲסִמָּתוֹ: מוֹת תַּחֲבוֹ בְּרִקְעֵיתָהּ
שֶׁל סִפְיָנָהּ. וְהָ דְלֹמֶר צִבְרָק דֵּס
חֲסִמָּתוֹ (מְחִיטִים וָא. גַּל) מִי חֲסִמָּתוֹ
שֶׁנִּטְמָאוּ מִטְהַרִּין שְׁכָן נָדָה מִקְצֵלָת
הָזֹהֶה הֵיינו צִשָּׁר טוֹמָמוֹת אֲבָל

בטווחות מת נפסלו:
לעולם דגמרינהו חבר. הנהגה
לאכול על טהרת קודש
משום יניורא דע"ה איכא שאניו
אכול על טהרת הקדש רק על טהרת
תרומה שטהרתה טומאה היא אלל
הקדש ואי אין יניורא דחבר טמא
מוקמינן ליה בע"ה ממש והיה קשה
למורי אמאי מוקמינן הכי לוקמי אפי'
בחבר עלמא וניטמא מחמת הניניורא
דמשקה ניניה וניטמא הכל מחמת
היידים דשניות הן * ונראה לו ידידים
שניות הן אין להם דררא דאורייתא
רק דרבנן וידיים מטמא כלי ומשקה
דרבנן והוא ליה מעלות בנתייתא
ולא קמיייתא:

מְבִירָה אֵין הָעֶרֶב שָׁמַשׁ לֹא.
מְדַלָּה תִּנָּה זֶהִידָא וְכִי
תִּימָא אִ"כ הִייתִי אֹמֵר לְתַרְוּמָה
טְבִילָה מִיָּהָ זִעִיא וְי"ל לְיִכָּא לְתַטְעִי
זֶהִי דִאִ"כ לִימָא זֶהִידָא זְרִיכִין
טְבִילָה לְתַרְוּמָה וְהָעֶרֶב שָׁמַשׁ לְקִדְשׁ.
הָר"ר אֶלְטֵן:

שְׁפוּפֶרֶת שַׁחֲתָהּ לַחֲמָטָה.
והא' לִדְמִי' (יומא ב.)
כל מעשיה היו נעשין בכלי גללים כלי
אזנים כלי אדמה והכא שְׁפוּפֶרֶת של
עץ הויא וכן תנן ^(א) כלוחית שהניחה
מגולה ומנאה מכוסה וסתם כלוחית
של חרס התם דוקא בשעת עשייה
בתוך ^(ב) ימים לפי שהיו מקילים
לעשותה ^(ג) ומעורבי שמש היו ממחמירין
בה שאר חומותיה ללא חלוני בה אכל
בשאר ימים לאו לחוש ^(ד) :

מַטְמָאִין חיו את הבתן השורפה
את הפרה. פרש"י
נוגעים היו זו שרץ אך בתוספתא
לא משמע ליה רק במגע עמנו
לחוד והכי ^ט תניא בתוספתא כל ז'
ימים היו אחיו הכהנים רגילין לפרוש
אימנו וציוס השמיני היו נוגעים י'
ומתמלאין אותו ומחורין ומעבדין אותו
ונגשים בטבול יום ח"ל בתוספתא ^ט
מעשה בצדוקי הכהן שביקש לשרוף
את הפרה והיה רואה לשורפה
במעורבי שמש ושמע רבן יוחנן בן
זכאי וסמך דייו עליו ואמר לו אישי
כ"ג כמה נאה לך להיות כהן גדול
ירד וטבל כו' נהי שאין הצדוקין
הכל רואין לדברי חכמים שמע ע"ה

יב
חבר ומשום צינור דע"ה דחיישין דלמא היכן לה
יכה ומשום הכי ממצינין להטבילה וסבר בעלמא צרי
שמש. וכיון דסבר בעלמא כי האי גזנא צריכין הער
היינו דאיכא הכירא לצדוקין דאפילו אר טנמא א
טמא ויטבול וטהורה מיד ולא בעינן הערב שמש. כדח
ב ממעריב שמש היתה נעשית. פי' אלא דהי ממצינין

דלא כר"י וז"ע דאינו ראה כלל וכמו דמסיה בגמ' בסמוך וא

עין משפט
נר מצוה

א א מיי פ"צ מהל' שאל
אבות העומאות ה"ג:
ב ב מיי פיי מהלכות
פרכ אדומה הל' ב:
[מיי שס הל'ג]:
ב ב ד מיי פ"צ מהל'
אבות העומאות
הלכה ג:
ג ג ה ו ז ח מיי שס
הלכה ו:
ד ד ט מיי פ"א מהל'
פרכ אדומה הל' טו:
ה ה י מיי שס הלכה יד:

מוסף רש"י

[illegible][illegible]

ה' יגע בה ע"ה ונתן רוק
הערב שמש והכא משום
מש נמצאת משנתנו דלא
צריכה הערב שמש לגבי
טמאין היו הכהן השורף
והיה יורד וטובל ומיד

ט"ס נפל בדברי רבינו וא"ע.